

MODLISZKA

JEDNA NOC, CUDZE GRY, JEJ ZASADY

MARTA CYRKIEL

Modliszka

Marta Cyrkiel

*Uwolnij swoje pragnienia...
Przestań wstydzić się tego, o czym marzysz.*

– Amanda!

Usłyszawszy swoje imię, spanikowana szybko zamknęłam klapę laptopa. Wolałam utrzymać sekret. Nie mogłam pozwolić, aby któryś z moich współpracowników go odkrył, a co za tym idzie – poznał moje drugie, mroczniejsze oblicze.

Dla nich byłam rozważną Amandą, dyrektorką i właścicielką firmy marketingowej, kobietą przed czterdziestką, która niedawno rozstała się z mężem. Większość znała jedynie szczątkowe informacje na temat mojego prywatnego życia i zdecydowanie wolałam, aby tak pozostało.

Pokusa, która podszeptowała mi, że muszę się zalogować na pewnej nikczemnej platformie, spowodowała, że moja słodka tajemnica o mały włos nie ujrzała światła dziennego.

Wzięłam głęboki wdech i szybko przybrałam na twarz maskę opanowania. Moje policzki płonęły z podniecenia, ale miałam nadzieję, że Caroline, która właśnie zbliżała się do mojego biurka, niczego nie zauważy.

Przerzuciłam długie blond włosy przez ramię i uniosłam wzrok na drobną Azjatkę, gdy stanęła przy moim boku.

– Słucham cię. O co chodzi? – sapnęłam zirytowana, że mi przeszkodziła.

Dziewczyna przygryzła wargę, wyraźnie zmieszana.

– Wiesz, bo...

– Caro, do rzeczy. Mamy sporo pracy przy tej nowej akcji marketingowej, więc nie marnujemy dnia. Dzisiaj do czwartej muszę odesłać klientowi wstępny projekt, a ty właśnie trwonisz mój czas. – Moja wewnętrzna suka pokazywała pazury, chociaż w przestrzeni publicznej robiła to rzadko.

– Przepraszam, Am. Już. Już tłumaczę.

– Caro! Nadal to robisz – stwierdziłam z opanowaniem.

– No dobra! Wyłóż kawę na ławę. W końcu na mnie wypadło. – Westchnęła teatralnie, nie wiedząc, co począc z rękoma. – Jutro masz urodziny i pomyślałyśmy z dziewczynami, że może miałabyś ochotę wyjść z nami na miasto... Umówiłybyśmy się na przykład w Makoto, ponieważ wiemy, jak lubisz japońską kuchnię... No, chyba że preferowałabyś inne miejsce – rzuciła pospiesznie. – A później może skoczyłybyśmy gdzieś na drinka, żeby się trochę rozerwać? – wyrzuciła z siebie i czekała na moją reakcję. Gdy się jej nie doczekała, ciągnęła nerwowo: – Wiemy też, że miałaś ostatnio gorszy czas, więc doszłyśmy do wniosku, że po rozstaniu z Craigiem i całym tym zamieszaniu przy rozwodzie potrzebujesz takiego wyjścia i oderwania się od problemów. Oczywiście jeżeli nie chcesz, to nie będziemy cię do niczego zmuszać – dodała szybko, unosząc ręce w obronnym geście. – To tylko luźna propozycja z naszej strony, ale Alice stwierdziła, że po swoim rozwodzie też bardzo tego potrzebowała...

– To był jej pomysł? – wciąłem się w monolog pracownicy i przeniosłam wzrok na pozostałe koleżanki.

Gromadka pięciu pięknych jak z obrazka kobiet stała na drugim końcu biura i udawała, że nas nie widzi. Szeptaly coś sobie na ucho, niby nie przysłuchując się naszej rozmowie, ale gdy jedna z nich dostrzegła moje spojrzenie, to wszystkie jak na zawołanie spięły się momentalnie i wyprostowały. Wyglądały jak owieczki prowadzone na rzeź. W pełni skupiłam się na Alice Morgan... która z nerwów wykręcała sobie palce.

Faktycznie dziewczyna w ostatnim czasie przeżyła sporo gówna, ale obecnie wyglądała zdecydowanie inaczej. Rozkwitła, zaczęła bardziej o siebie dbać. Była kompletnie inną kobietą. Nabrała pewności siebie po odrzuceniu oków swojego byłego toksycznego męża, który się nad nią znęcał. Teraz na jej twarzy częściej gościł uśmiech.

Biedne... Gdyby tylko miały pojęcie.

– O której? – zapytałam, przenosząc wzrok na Caroline.

– Czyli się zgadzasz? – Stała nade mną w szoku, nie dowierzając, że przystałam na ich propozycję.

– Tak. – Skinęłam głową. – Ustalcie, gdzie mamy się konkretnie spotkać, i wyślijcie mi wszystko na mail. A teraz wracajcie do obowiązków – rzuciłam z poważną miną, gdyż miałam wrażenie, że pracownica zaraz odleci ze szczęścia i znów się rozgada. – Czas to pieniądz, a ja nie lubię go tracić. No, chyba że nie zależy wam na premii.

– Tak! Oczywiście. – Zmieszała się, obróciła na pięcie i pognąła w kierunku koleżanek, ukazując im przy tym uniesione oba kciuki.

Miałam wielką ochotę roześmiać się w głos. Może się nie przyjaźniłyśmy, ale lubiałam te dziewczyny. Chociaż nie znały mojej prawdziwej natury, to z pewnością nie miałam zamiaru odrzucać ich oferty. W końcu robiły to w trosce o moje dobro.

Ciche piknięcie telefonu poinformowało mnie o nowej wiadomości.

Dick12: Gdzie się podziałaś?

Dick12: Hallo!

Dick12: Dlaczego mnie zostawiłaś w takim stanie!

Westchnęłam znużona. Nienawidziłam, gdy ktoś skomlał o moją uwagę.

Ja: Później to dokończymy.

Wystukałam odpowiedź zwrotną, nie dodając nic więcej, i wróciłam do służbowych obowiązków. Miałam zamiar przetestować jego cierpliwość, która była krucha niczym pustynna róża.